

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Η ΚΗΔΕΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΝΟΜΟΥ

Ἐπρεπεν οἱ ὑπὲρ τῆς μὴ παραπομπῆς εἰς δίκην—διότι περὶ ἀθωώσεως μόνον εἰς τὸν *Τηλέγραφον* ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλῇ — ἐνδὸς πρῶν ὑπουργῶν τῶν Στρατιωτικῶν ψηφισαντες τὴν παρελθούσαν Τετάρτην νὰ φέρουν καὶ προσεπίδα ἀκόμη διὰ νὰ κρύψωσι τὰ μούτρα τῶν καὶ νὰ γίνῃ πράγματι μυστικὴ ψηφοφορία.

* *

Αὐτοῦ τοῦ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμου προηγήθη, ἀν ἐνθυμῆσθε, ἐπιλήσμονες Ἀθηναῖοι, μιστὴ σχεδὸν ἐπανάστασις, δι' ἣν ἐὰν δὲν ἔρρευσεν αἷμα, μελάνης ὅμως τόνοι ὀλόκληροι κατηναλώθησαν.

Καὶ ὅταν ἐψηφίσθη, εἶχεν ὀνομασθῆ, σύμφωνα πρὸς τὴν πολιτικὴν γλωσσολογίαν ἢ γλωσσαλγίαν, ἢ ἠθικὴ κατάκτησις τῆς ἐπανάστασεως.

— *Β! πλέον ὑπουργὸς δὲ θὰ κλέψῃ.

— Οὕτε τελεία νόμου μπορεῖ πλέον νὰ παραβιασθῆ.

Ἐνόμιζες ὅτι οἱ πτωχοὶ Νικολόπουλος καὶ Βαλασσόπουλος, οἵτινες ἐπὶ τέλους εἶχαν βουτήξει μόνον εἰς τῆς τσέπαις μερικῶν Ἐπισκόπων, τῶν κατ' ἐξοχὴν αὐτῶν βουτηχτῶν, εἶχαν ξηράνει πᾶσαν πηγὴν πλοῦτου καὶ κλοπῆς ἐπομένως, διότι αὐτὴ εἶναι κοριτσάκι ἐκείνου, πάντες δ' ἐπίστευον ὅτι οἱ μέλλοντες ὑπουργοὶ καὶ ἂν ἤθελον νὰ κλέψουν δὲν θὰ ἠδύναντο καὶ ἂν ἠδύναντο δὲν θὰ ἤθελον.

* *

Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι ὁ Νικολόπουλος καὶ ὁ Βαλασσόπουλος εἶχαν *τσιλαβουτήσῃ* ἐπὶ κληρικῶν ἐδάφους, ἔμενε δὲ παρθένον τὸ λαϊκὸν ἔδαφος, τοῦ ὁποῖου ἔπρεπε νὰ εὐρεθοῦν ἐπίσης οἱ ἄρμας.

* *

Ἐὰν τὸ εἰδικὸν ἐργαστήριον, τὸ ὁποῖον εἶχε καταδικάσει τοὺς Διοσκούρους κύρ Γιάννην καὶ κύρ Βασίλην, κατέφευγε εἰς καμμίαν Ἀτσιγγάναν διὰ νὰ τοῦ προφητεύσῃ τὸ ληστρικὸν μέλλον τῶν ὑπουργῶν καὶ τοῦ ἐπροφήτευσ τὴν ἐποχὴν τῶν πετωμάτων, ἢ ξηρὰ φωνὴ τοῦ κ. Βάλβη θὰ ἦ κούετο λέγουσα :

«*Ἄθωοῦμεν πανηγυρικῶς τοὺς θποδίκους καὶ συνιστῶμεν αὐτοὺς εἰς τὸ Παρελλήγιον ὡς ἀγγέλους πολιτευομένους.*»

Ἐπὶ ἐποψὴν ἐμπορικοβιομηχανικὴν τὰ πετωμάτα βεβαίως ὑπῆρξαν παραγωγὰ, ὑπῆρξαν εὐεργετικά. Χύθηκε εἰς τὸν τόπον παρὰς καὶ ἡμποδίσθη ἰσως ἐπανάστασις *πεινασμένων*, τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως θὰ εἶχομεν ἀμέσως μετὰ τὴν πτώσιν τῆς οἰκουμένης, ὑπὸ τὴν ἐρωτικὴν πρόφασιν τοῦ φιλοπολέμου τοῦ περιουσίου λαοῦ. Χύθηκε παρὰς εἰς τὸν τόπον, ὅπως ἐχύθη κατὰ τὴν Κατοχὴν.

Ἡ Κατοχὴ ἦτο κακόν, ἀλλ' ὁ ἀγγλογαλλικὸς παρὰς βεβαίως δὲν ἦτο κακός.

Τὰ πετωμάτα ἦσαν ὀλέθρια, ἀλλ' ὁ παρὰς τῶν ἦτο χευστός.

* *

Ἐκ τῆς δικαιοσύνης τοῦ λαοῦ διωλίσθησαν τὰ πετωμάτα ὡς σταγόνες ὑδραργύρου ἐπὶ λείας ἐπιφανείας.

Ὅπως ἢ Ἀθηναῖ, ὅταν ἀνεβίβασαν οἱ Φαίακες τὸν Ὀδυσσεά εἰς τὴν Ἰθάκην του, ἔζωος τὸν τόπον δι' ὀμίχλης, τοιαύτην ὀμίχλην κατεσκευάσε περίξ τῶν πετωμάτων ὁ Κουμουνδοῦρος μόνος, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἀνάγκην καμμίας Ἀθηναῖς, διότι ὁ Γλυκύτατός μας εἶναι διπλοὺς Ὀδυσσεὺς ὡς πρὸς τὴν πονηρίαν.

Καὶ ἂν αὐτὰ ποῦ ἔλεγεν ἢ Ἀθηναῖ πρὸς τὸν Ὀδυσσεά, κατὰ τὴν γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ κ. Πολυλά, εἶναι ἀληθῆ :

- «Πανοῦργος καὶ παμπόνηρος θὰ 'ν' ὅποιος σὲ περάσῃ
- «Σ' τὰ μύρια τεχνάσματα, θεὸς καὶ ἂν τύχῃ ἐκεῖνος.
- «Σκληρὲ, σ' τὸν νοῦ πολύμορφε, ἀκούραστε εἰς τοὺς δόλους
- «Οὐδὲ σ' τὴν γῆ σου ἐν ᾧ παταῖς τὰ ψεύδη θ' ἀθετήσῃς
- «Καὶ ὅλα τὰ λόγια τὰ πλαστὰ, ποῦ ἀπ' τὸ βυζὶ σ' ἀρέσουν»

Ἐάν αὐτὰ ἦσαν ἀληθῆ πρὸς τὸν μόνον Ὀδυσσεά λεγόμενα, εἶναι ὀλιγώτερα καὶ τοῦ ἀληθοῦς πρὸς τὸν διπλοῦν Ὀδυσσεά, τὸν παλῦτροπον Κουμουνδοῦρον, ἐφαρμοζόμενα.

**

Ἐκ τῆς γενικῆς αὐτῆς ὀμίλης εἶχεν ἐξαιρεθῆ ἡ διαχείρισις τοῦ κ. Σ. Πετιμεζᾶ. Ἡ διαχείρισις αὐτῆ, συγκεντρωθεῖσα εἰς τὴν προμήθειαν τοῦ διπυρίτου καὶ τῶν ἀρβηλῶν, πεθεῖσα ὑπὸ ἔλεγχον ἀπεκάλυψεν ἐν τῶν ὀλίγων θεαμάτων καταχρήσεων, αἵτινες φέρονται ὡς παραδείγματα ἐν ταῖς προμηθεῖαις διαφόρων εὐρωπαϊκῶν στρατῶν, κυρίως ἐν ὄρα πολέμων.

Τὸν ἔλεγχον αὐτὸν υἰοθέτησεν ὁ βουλευτὴς Ἀπικτῆς Ῥάλλης, ἡ Νέμεσις τοῦ κ. Πετιμεζᾶ. Ὅλος ὁ κόσμος ἐφριξεν ἀναγνούς τὴν πολυσέλιδον ἐκθεσιν τῆς ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς. Κλοπαὶ φανεραὶ, δωροδοκίαι, καταχρήσεις, ζημίαι τοῦ δημοσίου, θηριώδης ἀδιαφορία πρὸς στρατῶν στελλόμενον νὰ πολεμήσῃ, ὅλα ὁμοῦ συμπεφυρμένα μετὰ δόλων, πονηριῶν, κατεργαριῶν, συγχύσεως, ἐφώναζον: τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου, πλήρη ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμου.

Οὐδέεις ὑπῆρχε βουλευτῆς μὴ πεπεισμένος περὶ ὧν τούτων. Ἡ κοινὴ γνώμη εἶχε καταδικάσει τὸν κ. Πετιμεζᾶν ὡς ἐνοχον, σύμπας ὁ κόσμος ἀνέμενε τὴν εἰς δίκην παραπομπήν του, ὅτε ἡ συνεδρίασις τῆς Τετάρτης λήγει διὰ τῆς μὴ παραπομπῆς αὐτοῦ.

**

Τί συνέβη καὶ ὁ πρὶν λασπωμένος πρῶην ὑπουργὸς διὰ πλειοψηφίας ὀλίγων ψήφων ἐνεφανίσθη εἰς τὸν κόσμον λευκὸς ὡς ἀναδυομένη Ἀφροδίτη;

**

Τὸ τί συνέβη εἶναι ἀπλούστατον. Ὅλοι οἱ κουμουνδουρικοὶ ἐκάλυψαν τὸν συνάδελφόν των· αἱ δὲ ἀτομικαὶ φιλίας καὶ συμπάθειαι ἐστρατολόγησαν μετὰ τῶν συμπολιτευομένων ἱκανὸν ἀριθμὸν βουλευτῶν, στρατιωτικῶν καὶ ἄλλων, καὶ οὕτως ἐπλύθη ὁ κ. Πετιμεζᾶς μετὰ τὴν στάχτη τῶν κουμουνδουρικῶν καὶ τὴν γλυκερίνην τῶν συμπολιτευομένων φίλων του.

**

Οὐδέποτε σῶμα κοινοβουλευτικὸν ἐστιγματίσθη δι' ἀποφάσεώς του, ὅσον ἡ ἐνεστῶσα Βουλὴ.

Οὐδέποτε Βουλὴ ἠτόκτονησε τόσον πανηγυρικῶς, ὅσον ἡ σημερινὴ Βουλὴ.

**

Συγχαίρομεν ἐκ καρδίας τὸν κ. Πετιμεζᾶν διὰ τὴν ἀπὸ τῆς δίκης ἀπαλλαγὴν του καὶ τοῦ δίδομεν ὅλον τὸ δικαίωμα εἰς πᾶσαν συνεδρίασιν καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ὑβρίζῃ τὴν σῴτειράν του Βουλὴν μετὰ τὴν συνήθη του ἀναδείαν, ἀλλὰ καὶ εὐφύταν.

Ἡ Βουλὴ εἶναι ὄχι πλέον ἀνταξία του, ἀλλ' ἀναξία του.

Καλιόαν.

ΕΡΩΣ—ΚΡΑΣΙ.

Τὸ κρασί τὸ ρετινιάτο
Σ' τὰ ποτήρια σας παιδιὰ
Νὰ τὸ πίνετε ὡς τὸν πάτο
Γιὰ νὰ κάνετε καρδιά.

Ὅποιος τὸ κρασάκι πίνει
Δὲν φοβάται ν' ἀραπᾶ
Κι' ὅταν τὸ κρασί ἀφίγη,
Τότε ὁ ἔρωσ τὸν κυριᾶ.

Ἡμῶν ἄρρωστοί ταις ἄλλαις
Μ' ἤδανε γιαιτροὶ πολλοὶ
Κι' ἄρχισαν κοῦρες μεγάλαις,
Μὲ παιδεύσαν οἱ τρελλοί.

Πάρτε, μοῦλεγαν, κινίνο,
Μουρουνλάδο πολὺ
Καὶ καθάρσιο . . . ἐκείνο
Πάντα πάντα ὠφελεῖ.

Δὲν ἐμπόρουν νὰ νηώσουν,
Ἦσαν πάθοι τῆς καρδιάς,
Ἀχ! καὶ πῶς νὰ θανατώσουν
Τὸ φοινὶ τῆς λευτεριάς;

Μιὰ εὐλογημένη μέρα
Σὲ μὲ πᾶρκ' ἀγκουμπιστὸ
Βλέπω ἕνα κρασοπατέρα
Καὶ πίνε κρασί τσουχτό.

Ἄ! μοῦ λείει γελασμένος
Δὲν περνᾷς λίγ' ἀπὸ δῶ
Εἶσαι σὰν ἄρρωστημένος . . .
Κ' ἔχω χρόνια νὰ σὲ ἰδῶ.

Καὶ στὸ χέρι εὐθὺς ἀρπάζει
Μὲ κατὰ ἀπὸ κρασί,
Εἰς τὰ χεῖλια μου τὴ βάζει
Καὶ μοῦ λείει «Πιὲ καὶ σὺ».

Πιὲ ἀκόμα ἄλλη μία . . .
Τράβ' ἀκόμα μὲ φορὰ,
Βλέπω ἔχεις ἀναιμία,
Πιὲ νὰ γίνῃς μὲ χαρά.

Ἄ!..λοιπὸν..τώρα πῶς εἶσαι;
«Εἶμαι . . . ἄω... βασιλειᾶς»
«Καὶ ἐγὼ..μοῦ λείει..ποῦ εἶσαι»
«Καὶ ἐγὼ εἶμαι βασιλειᾶς.»

Τὸ κρασί τὸ ρετινιάτο
Στὰ ποτήρια σας παιδιὰ
Νὰ τὸ πίνετε ὡς τὸν πάτο
Γιὰ νὰ κάνετε καρδιά.

Τὸ κρασί ὁποιοῦ ἔχει ταῖρι
Ν' ἀγαπήσῃ δὲν μπορεῖ
Στῆς ρετινίας τὸ λιμέρι
Ἐρως νᾶμπε δὲν χωρεῖ.

De Cock.

ΚΡΟΙΣΕ! ANTI ΣΟΛΩΝ!

Ὅταν ἐπήγαμαν εἰς τὴ φωτιά τὸν Κροῖσο
— Τὸ πρᾶγμ' εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἱστορία—
Λοιπὸν χωρὶς καθόλου νὰ πολυλογήσω
Ἐὰ τὸ ἐξιστορήσω μὲ λογάκια τρία.

Ὁ Κροῖσος ἅμα εἶδε τὴ φωτιά ν' ἀνάψουν
Κ' ἐκείνη νὰ φουντώσ' εὐθὺς, θυμὸ νὰ πάρῃ,
Κατάλαβε πῶς ζωντανὸ πῶς θὰ τὸν κάψουν
Κ' ἐκράξε Σόλων! τρεῖς φοραὶς σὰν πετεινάρι.

Τί νὰ σᾶς πῶ . . . εἰς τὴν δίκη μου τὴν πατρίδα
Τὸ Σόλωνά στον ὕπνο μου ποτὲ δὲν εἶδα,
Ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς κι' ὅταν ξεψυχῆσω
Ἐὰ κράξω τρεῖς φοραὶς: Ἄ! Κροῖσο, Κροῖσο,
Κροῖσο!

De Cock.

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.

Τῆ βασιλίδι τῶν ἀνθέων,
Δαλεῖ τὸ ἄνθος τὸ ὠραῖον,
Ἄλαζόν,
Καὶ εἶρον,
Τὴν δρόσον του τὴν πλήρη μύρων
Ἐκμυζῶν.

— «Οὔτε πτηνὸν, οὔτ' ἄνθος εἶσαι
Καὶ μάτην, φίλη μου, καλεῖσαι
Βασιλὶς
Ἀνθέων.
Ἄφες τὸν μέγαν τύπον πλέον,
Χρυσάλλισ!

Μύρων ἀμφίβιον καὶ πτίλων
Τὰ πέταλά μου ἐρωτύλον,
Πῶς φιλεῖς;
Ἦ! φύγε,
Καὶ τὴν πορφύραν μου μὴ θίγῃς
Σὲ κηλῖς!

Τολμᾷς τὸν βασιλέα Ῥόδου,
Σὺ ἔντομόν τι τῶν τριόδων
Ὅχληρόν
Καὶ στεῖρον
Τῶν ἀρωμάτων μου καὶ μύρων!
Πενυχρόν!

Τί ἄλλο εἶσαι; Σκώληξ πρῶην,
Ἐρπων ἐκεῖ παρὰ τὴν χλόην!
Πλὴν ἐγὼ! . . .
Ἴδέ με
Τί λείπει ἀπέμὲ εἰπέ με
Καὶ . . . σιγῶ! »

Δαλεῖ τὸ ἄνθος τὸ πτερόεν:
— «Ἐχεις πολλὰς, ἄνθος μυρῶν,
Ἄρετάς.
Πλὴν μίαν
Δὲν ἔχεις: Τὴν ἐλευθερίαν!
Δὲν πετᾷς! »

Εἶπε· καὶ κόρη τις ἐράνη
Τὴν Χρυσάλλίδα δὲν τὴν φθάνει·
Πτερωτὴ
Ἐσώθη.
Ἐν Ῥόδον ἡ μικρὰ ἐπόθει·
Τὸ κρατεῖ.

Γαργαντούας.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ὁ νοῦς ὀδηγεῖ εἰς τὸ φρενοκομεῖον· ἀλλ' ἡ καρδιά ἀφουκτα εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

***

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗΚΑ.

(Κατὰ Goethe).

Μὲ εἶχε ἡ ἀγάπη μου γελάσει·
Κάθε χαρὰ κ' ἔλιπε εἶχα χάσει . . .
Ἐν ἕνα ποτάμι μ' ἔσυρ' ἡ καρδιά μου,
(Τὸ νοιώθετε χωρὶς νὰ σᾶς τὸ πῶ.)
Νὰ πέσω, νὰ πνιγῶ εἶχα σκοπὸ
Γιὰ νὰ τελειώσουν πλεῖα τὰ βάσανά μου.

Ἐξᾶφνα μὲ φωνίτσα μὲ ἔραχνίσει,
Γλυκερὰ φωνή, παῦ τὴν καρδίᾳ ῥαγίσει!
«Νὰ μὴ γλυστρίσῃς πρόσζε, καυμένο,
Γιατ' εἶνε τὸ νερὸ πολὺ βαθύ!»
Γυρίζω . . . ἔς τὸ πλευρὸ μου μὲ ἔραχνθῃ
Ἐστέκουσαν μὲ πρόσωπο θλιμμένο.

— Ποιὰ εἶσαι σὺ ὅπου γιὰ μὲ φροντίζεις;
«—Ζωὴ μὲ λέν.»—Σωστό· Ζωὴ χαρίζεις . . .
Μὰ μόνον τὴν ζωὴ τί νὰ τὴν κάνω;
Ἄγάπη θέλω.—Σκύφτει ντροπαλή.
Τὸν πόνο μου τῆς λέω! Μὲ φιλεῖ . . .
Καὶ πλεῖα . . . αἱ πλεῖα δὲν θέλω νὰ πεθάνω.

Ἀράχνη.

L' HOROSCOPE.

Les deux sœurs étaient là, les bras entrelacés,
Debout devant la vieille aux regards fatidiques,
Qui tournait lentement de ses vieux doigts lassés
Sur un coin de haillon les cartes prophétiques.

Brune et blonde, et de plus fratches comme un matin,
L' une sombre pavot, l' autre blanche anémone,
Celle-ci fleur de mai, celle-là fleur d' automne,
Ensemble elles voulaient connaître le destin.

«La vie, hélas! sera pour toi bien douloureuse»,
Dit la vieille à la brune au sombre et fier profil.
Celle-ci demanda: «Du moins m' aimera-t il?»
—Oui—Vous me trompiez donc. Je serai trop heureuse!

«Tu n' auras même pas l' amour d' un autre»,
Dit la vieille à l' enfant blanche comme la neige.
Celle-ci demanda: «Moi, du moins, l' aimerai-je?»
—Oui—Que me disiez-vous? J' aurai trop de bonheur!

François Coppée.

ΑΓΙΟΚΛΗΜΑ.

Νάμουν τ' αγιόκλημα 'πού ἔπ' τὴν αὐλή σου
'Ψηλά 'ς τὸν τοῖχό σου σκαλώνει, ἀνθεί,
'Ποῦ μὲ τὴ δρόσο σου, μὲ τὴν πνοή σου
Πάντα δροσιζεται καὶ πάντα ζῆ.

'Σ τὸ παραθύρι σου νά 'ρθῶ νά στήσω
Κλωνάρια πράσινα γιὰ ν' ἀκουμπᾶς,
Στρώμα, προσκέφαλο νά σοῦ χαρίσω
Νά γέρνης ἤσυχα, νά μ' ἀγαπᾶς.

Ν' ἀνακατώνωνται, νά γίνωντ' ἕνα,
Νά κουβεντιάζουνε ἀδελφικά
Τὰ λουλουδάκια μου τὰ μυρωμένα
Μὲ τὰ μαλλάκια σου τὰ καστανά.

Νά λούζω ἀδιάκοπα τὰ ὄνειρά σου
Μὲ τῶν ἀνθῶν μου τὴ μυρουδιά,
Καὶ σὺ τοὺς κλώνους μου μὲ τὴ δροσιά σου,
'Ἐγὼ δουλεύτρα σου καὶ σὺ κυρά.

Καὶ 'ς τὸ καλότυχο παράθυρό σου
'Ὅποιος τὸ ταῖρι μας τύχη νά 'ἴδῃ
Νά λέγῃ ἐμένανε δεντρι δικό σου,
Δικό μου λούλουδο ἐσὲ νά εἰπῇ.

Χωρὶς ἐσένανε νά μὴν ἀνθίζω,
Χωρὶς ἐμένανε νά μὴ γελᾶς,
Τὴν εὐτυχία μου νά σοῦ χαρίζω,
Τὴν ὠραιότη σου νά μοῦ σκορπᾶς.

Κωστής.

ΑΦΕΣ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ!

'Ανοίγουν τὰ φιλιὰ σου, κόρη, τὰ φτερά τους
'Απὸ τὰ χεῖλια σου ποῦ τᾶχεις σκλαβωμένα,
Θέλουν νά φύγουν, θέλουνε τὴ λευτεριά τους.
Σκληρὴ! δὲν τὰ λυπᾶσαι, κρῖμα τὰ καυμένα!
'Αφες νά φύγουν ἀπ' τὰ χεῖλια σου—κλουβὶ τους
Καὶ νά πετάξουν στὰ δικά μου γιὰ κλαδί τους.

Αἰμύλιος.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ.

I

Sonetto.

Δυὸ χρόνια εἶνε περασμένα
Ποῦ ἀγαπῶ — ποιά, μὴ ῥωτᾶτε.
Κι οὔτε φιλι τῆς 'πῆρα ἕνα·
Γιὰ πέτε — σκάτε ἢ δὲν σκάτε;

'Εσεῖς πουλάκια ἀγαπημένα,
'Ὅπου χαρούμενα πετάτε
Καὶ τραγουδάκια — 'σάν κ' ἐμένα —
'Αγάπης πάντα τραγουδάτε,

'Αχ! πέτε τῆς μὲ τὴ λαλιά σας
Πῶς ζῆτε μὲ τὸν ἔρωτά σας·
'Ἐμὲ δὲν θέλει νά πιστέψῃ.

Χτίστε κοντά τῆς τὴ φωλιά σας·
'Σάν 'δῆ, πουλιά μου, τὰ φιλιὰ σας,
Τοῦλάχιστον . . . ἴσως ζηλέψῃ.

'Αράχνη.

ΜΟΝΟΝ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΔΑΠΟΛΑ
ΕΝ ΣΥΡΩ.

ΕΙΔΗ ΛΟΥΚΟΥΜΙΩΝ.

Μαστίχης, Βανίλιας, 'Ανθους, 'Ροδοχαχάρεως, Λεμονίου,
Πανάνας, Τζικολάτας, Μανταρινίου, Τριανταφύλλου
μετ' 'Αμυγδάλου, Τριανταφύλλου μετὰ Κουκουναρίου,
Φιστικίου μετὰ Βανιλίας, Βίβλας καὶ Πικραμυγδάλου.

ΔΕΧΕΤΑΙ

Τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων παραγγελιῶν
ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ

PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Ce.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικά τῆς
Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει
ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ
τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευ-
καίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν
ὀδονταλγίαν.

Παρά Κ. 'Ὀλυμπίω φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς 'Ερμού.